

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 3 lutego 2011 r.*

W sprawie T-584/08

Cantiere Navale De Poli SpA, z siedzibą w Wenecji (Włochy), reprezentowana początkowo przez adwokatów A. Abatego oraz R. Longanesiego Cattaniego, a następnie przez adwokatów A. Abatego oraz A. Franchiego,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez E. Righini, C. Urracę Caviedesa oraz V. Di Bucciego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: włoski.

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu [systemu] pomocy N 59/04 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. 2010, L 17, s. 50),

SĄD (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Papasavvas i N. Wahl (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 czerwca 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1), stanowi:

„Do celów niniejszego rozporządzenia:

[...]

b) »istniejąca pomoc« oznacza:

- i) [...] każdą pomoc, jaka istniała przed wejściem w życie traktatu w odpowiednich państwach członkowskich, to znaczy programy pomocowe [systemy pomocy] i pomoc indywidualną, jakie zostały wprowadzone w życie przed i nadal stosowane po wejściu w życie traktatu;
- ii) pomoc dozwoloną, czyli takie programy pomocowe [systemy pomocy] i pomoc indywidualną, które zostały dozwolone przez Komisję lub przez Radę;

[...]

- v) pomoc, jaka została uznana za pomoc istniejącą, ponieważ można stwierdzić, że w czasie gdy została wprowadzona w życie, nie stanowiła pomocy, a w okresie późniejszym stała się pomocą ze względu na rozwój wspólnego rynku bez wprowadzenia zmian przez państwo członkowskie. W przypadku gdy niektóre środki stają się pomocą po liberalizacji danego działania przez prawo wspólnotowe, środków takich nie uznaje się za pomoc istniejącą po terminie przyjętym dla liberalizacji;
- c) »nowa pomoc«; oznacza każdą pomoc, czyli programy pomocowe [systemy pomocy] i pomoc indywidualną, która nie jest pomocą istniejącą, wyłącznie ze zmianami istniejącej pomocy;

[...]”

- 2 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 140, s. 1) przewiduje w art. 4 ust. 1, co następuje:

„Dla celów art. 1 lit. c) rozporządzenia [...] nr 659/1999 zmiana pomocy istniejącej oznacza jakąkolwiek zmianę inną niż modyfikacje o czysto administracyjnym lub formalnym charakterze, która nie może wpłynąć na ocenę zgodności danego środka pomocowego ze wspólnym rynkiem. Jednak wzrost pierwotnego budżetu istniejącego programu pomocowego [systemu pomocy] do 20% nie jest uznawany za zmianę pomocy istniejącej”.

- 3 Na podstawie art. 87 ust. 3 lit. e) WE Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1177/2002 z dnia 27 czerwca 2002 r. dotyczące tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. L 172, s. 1). Mocą tego rozporządzenia ustanowiono mechanizm mający na celu udzielenie pomocy stoczniom Wspólnoty, które poniosły istotną szkodę w wyniku nieuczciwej konkurencji ze strony stoczni koreańskich (motyw 3 rozporządzenia). Artykuł 2 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia dodaje, że pomoc bezpośrednia w celu wspierania niektórych umów przemysłu stoczniowego może być dopuszczana jako zgodna ze wspólnym rynkiem do 6% wartości tych umów i jeżeli przemysł Wspólnot doznał istotnej szkody w tym sektorze rynku spowodowanej nieuczciwą konkurencją koreańską.
- 4 Artykuł 3 rozporządzenia nr 1177/2002 uzależnia przyznanie pomocy od poinformowania o niej Komisji, zgodnie z art. 88 WE, która ma obowiązek zbadać pomoc i wydać decyzji w jej przedmiocie, zgodnie z rozporządzeniem nr 659/1999.
- 5 Artykuł 2 ust. 4, jak również art. 4 i 5 rozporządzenia nr 1177/2002, mają następujące brzmienie:

„Artykuł 2

[...]

4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w odniesieniu do jakiegokolwiek statku dostarczonego później niż w ciągu trzech lat od daty podpisania końcowej umowy. Jednakże Komisja może przedłużyć trzyletni okres na dostarczenie statku, w przypadku gdy jest to uzasadnione techniczną złożonością jednostkowego projektu stocznioowego lub opóźnieniami w programie pracy stoczni wynikającymi z niespodziewanych zakłóceń o poważnym i uzasadnionym charakterze, spowodowanych wyjątkową i nieprzewidzianą sytuacją zewnętrzną.

[...]

Artykuł 4

Rozporządzenie stosuje się do końcowych umów podpisanych od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do jego wygaśnięcia, z wyjątkiem końcowych umów podpisanych przed ogłoszeniem przez Wspólnotę w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, że rozpoczęła postępowanie rozstrzygające spór z Koreą poprzez zażądanie konsultacji zgodnie z Porozumieniem Światowej Organizacji Handlu w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów oraz końcowych umów podpisanych jeden miesiąc lub dłużej po ogłoszeniu przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*, że spór został rozstrzygnięty lub zawieszony, gdy Wspólnota uzna, że uzgodniony protokół został skutecznie wprowadzony w życie.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* i wygasa dnia 31 marca 2004 r.

[...].”

- 6 Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 502/2004 z dnia 11 marca 2004 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1177/2002 (Dz.U. L 81, s. 6) data wygaśnięcia rozporządzenia 1177/2002 przewidziana w art. 5 tego rozporządzenia została przeniesiona na dzień 31 marca 2005 r.

Okoliczności powstania sporu

- 7 Skarżąca Cantiere Navale De Poli SpA jest właścicielem stoczni położonej w Wenecji (Włochy).
- 8 W dniu 15 stycznia 2004 r. Republika Włoska poinformowała Komisję o systemie pomocy, w ramach którego zamierzała stosować rozporządzenie nr 1177/2002, na podstawie art. 4 ust. 153 legge n° 350 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2004) [ustawy nr 350 w sprawie przepisów dotyczących ustalenia rocznego i wieloletniego budżetu państwa] (ustawa finansowa 2004 r.)] z dnia 24 grudnia 2003 r. (dodatek zwyczajny do GURI nr 299 z dnia 27 grudnia 2003 r., zwana dalej „ustawą nr 350/2003”), przepisu, który stanowił, co następuje:

„W celu umożliwienia stosowania [rozporządzenia nr 1177/2002] przyznaje się kwotę 10 mln EUR w 2004 r. Dekret ministra infrastruktury i transportu ustanawia szczególne sposoby przyznawania pomocy. Skuteczność przepisów niniejszego punktu jest uzależniona, zgodnie z art. 88 ust. 3 [WE], od ich wcześniejszego zatwierdzenia przez [Komisję].”

- 9 Decyzją z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie programu [systemu] pomocy N 59/2004, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego (notyfikowaną jako dokument nr C(2004) 1807, zwaną dalej „decyzją w sprawie

zatwierdzenia pomocy z 2004 r.”) Komisja zatwierdziła system pomocy, o którym została poinformowana (zwany dalej „systemem pomocy z 2004 r.”), uznając, iż był on zgodny z przepisami rozporządzenia nr 1177/2002 oraz zgodny ze wspólnym rynkiem.

- 10 Uznawszy, że pierwotna dotacja w wysokości 10 mln EUR nie wystarczy na sfinansowanie wszystkich wniosków o przyznanie pomocy złożonych przed wygaśnięciem rozporządzenia nr 1177/2002, zmienionego rozporządzeniem nr 502/2004, w dniu 1 lutego 2008 r. Republika Włoska poinformowała Komisję o zamiarze przekazania do budżetu systemu pomocy z 2004 r. – na podstawie art. 2 ust. 206 legge n° 244 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2008) [ustawy nr 244 w sprawie przepisów dotyczących ustalania rocznego i wieloletniego budżetu państwa (prawo finansowe na 2008 r.)] z dnia 24 grudnia 2007 r. (dodatek zwyczajny do GURI nr 300 z dnia 28 grudnia 2007 r.) – dodatkowych 10 mln EUR (zwanym dalej „zgłoszonym środkiem”).
- 11 Pismem z dnia 30 kwietnia 2008 r. Komisja poinformowała Republikę Włoską o decyzji w sprawie wszczęcia w stosunku do niej postępowania na podstawie art. 88 ust. 2 WE w odniesieniu do zgłoszonego środka. Decyzja Komisji o sprawie wszczęcia postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2008, C 140, s. 20). Komisja wezwała wszystkie zainteresowane strony do przedstawienia uwag w terminie miesiąca od dnia publikacji decyzji. W piśmie z dnia 12 września 2008 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi, których Komisja nie uwzględniła, uznawszy, iż zostały złożone po terminie.
- 12 W dniu 21 października 2008 r. Komisja wydała decyzję w sprawie pomocy państwa C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzały udzielić przez wprowadzenie zmian do systemu pomocy N 59/04 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego (Dz.U. 2010, L 17, s. 50) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”), której art. 1 stanowi:

„Środki pomocy państwa, której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do systemu pomocy N 59/04 dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego na rzecz przemysłu stocznioowego, polegającej na zwiększeniu o 10 mln EUR budżetu systemu pomocy, nie są zgodne ze wspólnym rynkiem.

W związku z tym pomoc ta nie może zostać udzielona”.

- 13 W zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że zgłoszony środek pomocy stanowił nową pomoc w rozumieniu art. 1 lit. c) rozporządzenia nr 659/1999 i art. 4 rozporządzenia nr 794/2004 oraz że pomoc ta nie mogła zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, ponieważ rozporządzenia nr 1177/2002 już nie obowiązywało, a w związku z tym nie mogło stanowić podstawy prawnej oceny zgłoszonego środka pomocy. Komisja dodała jednocześnie, że omawiany środek nie mógł być uznany za zgodny ze wspólnym rynkiem w rozumieniu przepisów dotyczących pomocy państwa dla przemysłu stocznioowego (Dz.U. 2003, C 317, s. 11) oraz że nie wydawał się również zgodny ze wspólnym rynkiem na podstawie jakiegokolwiek innego przepisu z zakresu pomocy państwa.
- 14 Poza tym Komisja wskazała, że w następstwie wejścia w życie rozporządzenia nr 1177/2002 Republika Korei zakwestionowała przed Organem Rozstrzygania Sporów (DSB) Światowej Organizacji Handlu (WTO) zgodność rozporządzenia z zasadami WTO. W dniu 22 kwietnia 2005 r. grupa ekspertów powołana przez DSB opublikowała sprawozdanie, w którym stwierdzono, że rozporządzenie nr 1177/2002 oraz różne przepisy krajowe, wykonawcze w stosunku do tego rozporządzenia, obowiązujące w czasie, w którym Republika Korei wszczęła spór w ramach WTO, naruszały niektóre zasady WTO. W dniu 20 czerwca 2005 r. DSB przyjął sprawozdanie grupy ekspertów, w którym zalecono Wspólnocie uzgodnienie rozporządzenia nr 1177/2002 i wykonawczych przepisów krajowych z jej zobowiązaniami wynikającymi z porozumień zawartych w ramach WTO.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2008 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 16 Wnosi ona do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 17 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 18 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) zdecydował o otwarciu procedury ustnej i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sądu wezwał strony do ustosunkowania się do możliwości połączenia niniejszej sprawy ze sprawą T-3/09, w której Republika Włoska wniosła skargę o takim samym przedmiocie. Po otrzymaniu uwag stron postępowania, które nie wyraziły żadnych zastrzeżeń, postanowieniem prezesa ósmej izby z dnia 2 czerwca 2010 r. sprawy zostały połączone do łącznego rozpoznania w procedurze ustnej, zgodnie z art. 50 regulaminu postępowania przed Sądem.

- 19 Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2010 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

Co do prawa

- 20 W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów, dotyczących odpowiednio naruszenia rozporządzenia nr 1177/2002, błędnej oceny zgłoszonego środka, faktu, że zalecenia DBS z dnia 20 czerwca 2005 r. nie miały znaczenia dla sprawy, naruszenia art. 253 WE oraz naruszenia zasady dobrej administracji, zasady kontryktoryjności i prawa do obrony.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia rozporządzenia nr 1177/2002, art. 253 WE oraz zasad równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań

Argumenty stron

- 21 W ramach tego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę rządzącą stosowaniem prawa w czasie. Komisja pomyliła okres obowiązywania rozporządzenia nr 1177/2002 z okresem stosowania tego rozporządzenia. Komisja miała obowiązek stosować to rozporządzenie w odniesieniu do sytuacji zaistniałych przed datą jego wygaśnięcia, mianowicie przed dniem 31 marca 2005 r., w zakresie w jakim sytuacje te powstały, z prawnego punktu widzenia, w okresie, w którym rozporządzenie

nr 1177/2002 obowiązywało. W tym kontekście skarżąca podnosi, iż motyw 34 zaskarżonej decyzji jest obarczony brakiem uzasadnienia. Skarżąca odwołuje się jednocześnie do art. 4 rozporządzenia nr 1177/2002 oraz decyzji Komisji C (2008) 4356 z dnia 8 sierpnia 2008 r. w sprawie pomocy N 68/2008 i N 69/2008 – Włochy (przedłużenie terminu trzech miesięcy na dostarczenie okrętów-cystern budowanych przez stocznię Giacalone), w której Komisja odwołała się do rozporządzenia nr 1177/2002 po dniu 31 marca 2005 r.

- 22 Poza tym skarżąca twierdzi, że Komisja w zaskarżonej decyzji naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ przedsiębiorstwa, które zostały pozbawione możliwości skorzystania z systemu pomocy, którego dotyczy ta decyzja, zawarły umowy sprzedaży w takich samych okolicznościach gospodarczych i prawnych, mianowicie przed dniem 31 marca 2005 r., aby stawić czoła nieuczciwej konkurencji koreańskiej, jak przedsiębiorstwa, które skorzystały z systemu pomocy w konsekwencji wydania decyzji w sprawie zatwierdzenia pomocy z 2004 r. Jedyna różnica istniejąca pomiędzy tymi podmiotami gospodarczymi polegała na tym, że rząd włoski ze względów budżetowych po dniu 31 marca 2005 r. ponownie zasilił w środki system z 2004 r.
- 23 Komisja naruszyła również zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, uznając w arbitralny sposób, że została poinformowana o omawianym środku po terminie. Z uwagi na fakt, że rozporządzenia nr 1177/2002 nie przewidywało żadnego terminu, w którym należało dokonać zgłoszenia środków pomocy, oraz zważywszy, że skarżąca zawarła przed dniem 31 marca 2005 r. umowy spełniające przesłanki przewidziane tym rozporządzeniem, Komisja nie mogła nie naruszając uzasadnionych oczekiwań skarżącej odmówić zatwierdzenia zgłoszonego środka.
- 24 Skarżąca podnosi również, że Komisja nie wskazała, jak jej zdaniem pogodzić realizację celów rozporządzenia nr 1177/2002 z fizyczną niemożnością poinformowania Komisji przez rząd włoski w dniu wygaśnięcia tego rozporządzenia o pomocy

przeznaczonej na realizację umów, których daty zawarcia nie знаła, a tym samym nie mogła mieć wiedzy o ich istnieniu, skoro rozporządzenie nr 1177/2002 przewidywało prawo do zawarcia tych umów do dnia 31 marca 2005 r.

- 25 Poza tym skarżąca wskazuje, że ani system kontroli pomocy państwa przewidziany w traktacie, ani rozporządzenie nr 1177/2002 nie przewidywały terminu na zgłoszenie środków pomocy zgodnie z art. 88 ust. 3 WE.
- 26 Zgodnie z zasadą subsydiarności do władz włoskich należy bowiem wybór daty zgłoszenia środka pomocy, w zależności od ich wiedzy na temat budżetu koniecznego do stosowania rozporządzenia nr 1177/2002 oraz zwyczajowo przewidzianych procedur budżetowych. Wydaje się, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu myląc datę wygaśnięcia rozporządzenia nr 1177/2002, mianowicie dnia 31 marca 2005 r., z terminem, którym państwa członkowskie dysponują na zaplanowanie finansowania systemu pomocy, i pozwalając na zbieżność tych dat.
- 27 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu.

Ocena Sądu

- 28 Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku uzasadnienia motywu 34 za skarżonej decyzji, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do charakteru aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć

adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 230 WE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. w szczególności wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawach połączonych C-341/06 P i C-342/06 P Chronopost przeciwko UFEX i in., Zb.Orz. s. I-4777, pkt 88 oraz przytoczone tam orzecznictwo).

- 29 W niniejszej sprawie w motywach 33 i 34 zaskarżonej decyzji Komisja wyjaśniła, dlaczego uznała, że orzecznictwo przywołane przez rząd włoski nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii uzasadnionych oczekiwań rządu włoskiego co do zgodności zgłoszonego środka ze wspólnym rynkiem.
- 30 Rzekomo brakujące uzasadnienie znajduje się w motywach 11, 25 i 26 zaskarżonej decyzji, przedstawiających powody, dla których Komisja uznała, że rozporządzenie nr 1177/2002 nie znajdowało zastosowania do zgłoszonego środka, ponieważ już nie obowiązywało.
- 31 Następnie, w kwestii zasadności podejścia Komisji, jest bezsporne, że w zaskarżonej decyzji Komisja doszła do wniosku, że rozporządzenie nr 1177/2002 nie może stanowić podstawy prawnej oceny zgłoszonego środka, ponieważ wygasło ono w dniu 31 marca 2005 r. (motywy 11, 25 i 26 zaskarżonej decyzji).
- 32 Odnosząc się do stosowania przepisów prawa w czasie w sytuacji braku przepisów przejściowych, należy rozróżnić w niniejszej sprawie przepisy kompetencyjne od przepisów prawa materialnego.

- 33 Jeśli chodzi o przepisy regulujące kompetencje instytucji Unii Europejskiej, z orzecznictwa wynika, że przepis stanowiący podstawę prawną aktu i upoważniający instytucję wspólnotową do wydania tego aktu powinien obowiązywać w chwili jego wydania (wyrok Trybunału z dnia 4 kwietnia 2000 r. w sprawie C-269/97 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. I-2257, pkt 45).
- 34 W niniejszej sprawie to art. 88 WE stanowi podstawę prawną nadającą Komisji kompetencję w zakresie wydawania decyzji z zakresu pomocy państwa oraz upoważnia ją w trwały sposób, od 1968 r., do rozstrzygania, w świetle art. 87 WE, o zgodności środków pomocy ze wspólnym rynkiem.
- 35 Jeśli chodzi o przepisy prawa materialnego, regulują one od momentu ich wejścia w życie wszelkie przyszłe skutki sytuacji powstałych pod rządami poprzednio obowiązujących przepisów. W konsekwencji przepisy prawa materialnego nie znajdują zastosowania do skutków, które wystąpiły przed dniem ich wejścia w życie, chyba że zostały spełnione szczególne przesłanki stosowania prawa wstecz (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 14 kwietnia 1970 r. w sprawie 68/69 Brock, Rec. s. 171, pkt 6; z dnia 29 stycznia 2002 r. w sprawie C-162/00 Pokrzęptowicz-Meyer, Rec. s. I-1049, pkt 49; z dnia 24 września 2002 r. w sprawach połączonych C-74/00 P i C-75/00 P Falck i Acciaierie di Bolzano przeciwko Komisji, Rec. s. I-7869, pkt 119; wyroki Sądu: z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie T-435/04 Simões Dos Santos przeciwko OHIM, Zb.Orz.SP s. I-A-2-61, II-A-2-427, pkt 100; z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-25/04 González y Díez przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3121, pkt 70).
- 36 Odnosząc się do pomocy zgłoszonej, ale nie wypłaconej w ramach unijnego systemu kontroli pomocy państwa – dzień, w którym realizują się skutki planowanej pomocy zbiega się z momentem, w którym Komisja wydaje decyzję w sprawie zgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem. Przepisy, zasady i kryteria oceny zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy państwa istniejącej w dniu, w którym Komisja wydaje swą decyzję, mogą bowiem co do zasady być uważane za lepiej dostosowane do kontekstu konkurencyjnego (wyrok Trybunału z dnia 11 grudnia 2008 r. w sprawie C-334/07 P Komisja przeciwko Freistaat Sachsen, Zb.Orz. s. I-9465, pkt 50–53).

Wynika to z faktu, że omawiana pomoc stwarzałaby rzeczywiste korzyści lub niedogodności na wspólnym rynku najwcześniej w dniu, kiedy Komisja decyduje o tym czy wyrazić na nią zgodę.

- 37 Jeśli chodzi natomiast o pomoc wypłaconą niezgodnie z prawem, bez dokonania wcześniejszego zgłoszenia, stosuje się przepisy prawa obowiązujące w momencie wypłaty pomocy, podczas gdy korzyści i niedogodności spowodowane taką pomocą urzeczywistniły się w okresie, w którym doszło do wypłaty pomocy (wyrok Sądu z dnia 15 kwietnia 2008 r. w sprawie T-348/04 SIDE przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-625, pkt 58–60).
- 38 Wynika stąd, że w niniejszym przypadku nie sposób zarzucać Komisji, iż nie zastosowała rozporządzenia nr 1177/2002, w sytuacji gdy planowana pomoc została zgłoszona, lecz nie wypłacona. Korzyści i niedogodności zaistniałe na wspólnym rynku w wyniku zgłoszonego środka nie mogły bowiem urzeczywistnić się przed wydaniem decyzji w sprawie zatwierdzenia pomocy, która została wydana w dniu wygaśnięcia rozporządzenia nr 1177/2002, mianowicie w dniu 31 marca 2005 r.
- 39 Argument, zgodnie z którym art. 4 rozporządzenia nr 1177/2002 przewidywał, że ma ono zastosowanie do umów zawartych przed dniem 31 marca 2005 r., nie podważa wniosku, zgodnie z którym rozporządzenie nr 1177/2002 nie miało zastosowania do zgłoszonego środka. Artykuł 4 rozporządzenia nr 1177/2002 precyzuje, tak jak art. 2 tego rozporządzenia, materialne przesłanki, które winny zostać spełnione, aby Komisja mogła na mocy tego rozporządzenia wydać decyzję stwierdzającą zgodność danej pomocy ze wspólnym rynkiem. Niemniej jednak zastosowanie w czasie tego rozporządzenia reguluje art. 5 i zasady przedstawione w pkt 33–36 powyżej.
- 40 Z pewnością fakt, że data określająca przepisy prawa materialnego, które znajdują zastosowanie, zbiega się w odniesieniu do pomocy zgłoszonej, ale nie wypłaconej z wydaniem przez Komisję decyzji w sprawie zgodności wspomnianej pomocy ze wspólnym rynkiem, prowadzi do tego, że instytucja ta może, wpływając na czas trwania badania zgłoszonego środka pomocy, spowodować zastosowanie przepisu

prawa materialnego, który wszedł w życie po dacie zgłoszenia Komisji przytoczonego środka. Niemniej jednak sytuacja ta, która koniec końców nie zachodzi w niniejszej sprawie, ponieważ zgłoszenie omawianego środka nastąpiła po dniu wygaśnięcia rozporządzenia nr 1177/2002, nie uzasadnia zastosowania wyjątku od zasady, zgodnie z którą nowe przepisy prawa materialnego regulują od dnia ich wejścia w życie wszelkie przyszłe skutki sytuacji powstałych pod rządami przepisów poprzednio obowiązujących.

- 41 Należy wskazać w tym względzie, że możliwość wyboru, jaką ma Komisja, pomiędzy zastosowaniem nowego przepisu lub przepisu poprzednio obowiązującego jest ograniczona i zrównoważona z jednej strony faktem, że państwa członkowskie cieszą się swobodą uznania w wyborze daty zgłoszenia środków pomocy, a z drugiej strony faktem, że art. 4 rozporządzenia nr 659/1999 – zgodnie z zasadą dobrej administracji – wzywa Komisję do starannego działania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 18 listopada 2004 r. w sprawie T-176/01 Ferriere Nord przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3931, pkt 62 oraz przytoczone tam orzecznictwo).
- 42 Fakt, że państwa członkowskie w celu skorzystania z zastosowania rozporządzenia nr 1177/2002 były zobowiązane dokonać zgłoszenia planowanych środków pomocy przed wygaśnięciem wspomnianego rozporządzenia i przed zawarciem wszystkich umów kwalifikujących się do pomocy, nie może podważyć stosowania wobec unijnego systemu kontroli pomocy państwa zasad rządzących stosowaniem w czasie przepisów prawa materialnego. Zgłoszenie winno określać szacunkowo łączną kwotę planowanej pomocy, jest to bowiem immanentną cechą systemu uprzedniej kontroli środków pomocy państwa. Ma to szczególne znaczenie w odniesieniu do środków z zakresu pomocy operacyjnej, takich jak będący przedmiotem niniejszej sprawy.
- 43 Poza tym twierdzenie, jakoby Komisja zastosowała rozporządzenie nr 1177/2002 po dniu 31 marca 2005 r. w celu zatwierdzenia wniosku o przedłużenie terminu dostawy, nie podważa konstatacji, zgodnie z którą rozporządzenie nr 1177/2002 nie znajdowało zastosowania do zgłoszonego środka. Z jednej strony należy podkreślić, że dokonano przez Komisję wykładni przepisu prawa i jego zastosowanie w żadnym wypadku

nie są dla Sądu wiążące, z drugiej strony należy stwierdzić, że decyzja, do której odwołuje się skarżąca (zob. pkt 21 powyżej) dotyczy, inaczej niż decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie, sytuacji, której ramy prawne zostały ustanowione przed dniem 31 marca 2005 r. poprzez decyzję o zatwierdzeniu pomocy z 2004 r.

⁴⁴ Jeśli chodzi natomiast o argument dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, należy podkreślić, że jest on oczywiście bezzasadny. Fakt, że rozporządzenie nr 1177/2002 nie znajduje zastosowania do zgłoszonego środka, nie wynika ze służącego Komisji zakresu uznania. Tym samym powód, dla którego umowy, do których odnosi się zgłoszony środek, nie korzystają z pomocy na podstawie rozporządzenia nr 1177/2002, jest związany wyłącznie z tymczasowym charakterem tego rozporządzenia oraz faktem, że Republika Włosa nie zgłosiła omawianego środka w taki sposób, aby umożliwić Komisji przyjęcie decyzji przed jego wygaśnięciem.

⁴⁵ Odnosząc się do twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy wskazać, że rozporządzenie nr 1177/2002 nie zwiera ani przepisów zwalniających państwa członkowskie z obowiązku zgłoszenia na podstawie art. 88 ust. 3 WE, ani przepisów zmieniających definicję zawartych w nim pojęć, takich jak pojęcie zmiany istniejącej pomocy. Przeciwnie, w rozporządzeniu tym prawodawca poddaje jego stosowanie zgodności z postanowieniami art. 88 WE oraz z przepisami rozporządzenia nr 659/1999. Tym samym decyzja w sprawie zatwierdzenia pomocy z 2004 r., opierająca się na rozporządzeniu nr 1177/2002, nie mogła w żaden sposób stwarzać uzasadnionych oczekiwań wykraczających poza to, co wyraźnie wynikało z przytoczonej decyzji, mianowicie zezwolenia Republice Włoskiej na przyznanie pomocy łącznej wartości 10 mln EUR.

⁴⁶ Mając na względzie ogół powyższych rozważań oraz brak przepisów przejściowych rozszerzających zakres zastosowania rozporządzenia nr 1177/2002 w czasie, należy oddalić zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego błędnej oceny zgłoszonego środka

Argumenty stron

- ⁴⁷ Skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisja nie miała kompetencji do dokonywania oceny zgodności zgłoszonego środka ze wspólnym rynkiem, gdyż wymóg zgodności ze wspólnym rynkiem jest pojęciem obcym rozporządzeniu nr 1177/2002. Rozporządzenie to jest ponadto jej zdaniem wynikiem nagłej konieczności zaistniałej na rynku, na którą reagowanie należy do wyłącznej kompetencji Rady na podstawie art. 87 ust. 3 lit. e) WE.
- ⁴⁸ Twierdzi ona w tym względzie, że rola Komisji w zakresie oceny zgodności środków pomocy pod kątem systemu wyjątków ustanowionych przez Radę na mocy art. 87 ust. 3 lit. e) WE jest ograniczona do weryfikacji przestrzegania przesłanek przewidzianych przez Radę, które zostało zapewnione w niniejszej sprawie.
- ⁴⁹ Po drugie, skarżąca twierdzi błędnie, że Komisja w celu stwierdzenia, iż zgłoszony środek był nową pomocą, oparła się na art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 794/2004. Twierdzi ona w tym względzie, że rozporządzenie nr 1177/2002 zawiera normy wyższego rzędu w stosunku do rozporządzenia nr 794/2004. W związku z tym rozporządzenie to nie ogranicza stosowania rozporządzenia nr 1177/2002. Przeciwnie, rozporządzenie nr 794/2004 winno być interpretowane zgodnie z celem rozporządzenia nr 1177/2002, mianowicie udzieleniem wsparcia stoczniom europejskim w obliczu nieuczciwej konkurencji koreańskiej.
- ⁵⁰ Po trzecie, skarżąca kwestionuje zasadność uzasadnienia zawartego w motywie 23 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym „zwiększenie środków zatwierdzonego systemu

(oprócz zwiększenia o wartość mniejszą niż 20%) ma nieuchronnie wpływ na konkurencję, ponieważ umożliwia państwu członkowskiemu przyznanie pomocy wyższej niż pierwotnie zatwierdzona”. Jej zdaniem zgłoszony środek nie mógł mieć wpływu na konkurencję, ponieważ tego rodzaju wpływ zaistniałby wcześniej, w chwili gdy podmioty gospodarcze, w następstwie przyjęcia rozporządzenia nr 1177/2002, zawarły do 2005 r. umowy budownictwa okrętowego.

- 51 Zdaniem skarżącej fakt, że stocznie koreańskie mogły ponieść szkodę, nie ma znaczenia dla sprawy, ponieważ było to dokładnie celem rozporządzenia nr 1177/20002. Ponadto zgłoszony środek nie spowodował rzeczywistego zwiększenia budżetu „istniejącej pomocy”, ponieważ strony umów, których dotyczył zgłoszony środek, nigdy nie skorzystały z systemu pomocy, którego dotyczy niniejsza sprawa.
- 52 Po czwarte, skarżąca podkreśla, że ponowne zasilenie w środki budżetu systemu pomocy przez rząd włoski, czyli zgłoszony środek, należy traktować jako bezpośredni skutek wyżej wspomnianego rozporządzenia nr 502/2004, który przedłużył czas stosowania rozporządzenia nr 1177/2002 i spowodował potrzebę ponownego sfinansowania systemu. Byłoby zatem błędem uznanie zgłoszonego środka za nowy system pomocy, odrębny od systemu, który był przedmiotem decyzji w sprawie zatwierdzenia pomocy.
- 53 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 54 Komisja twierdzi, że argument skarżącej, zgodnie z którym zgłoszony środek nie mógł mieć żadnego wpływu na konkurencję, jest niedopuszczalny. Zdaniem Komisji w skardze wszczynającej postępowanie w tej instancji, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 794/2004 r., podczas gdy w replice poddany jest krytyce brak ryzyka oddziaływania na konkurencję, a w konsekwencji

niewystępowanie jednej z przesłanek art. 87 ust. 1 WE. Chodzi zatem o nowy środek pomocy, który nie spełnia wymogów art. 44 ust. 1 lit. c) w związku z art. 48 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Ocena Sądu

- 55 Na wstępie należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję. Choć w skardze wszczynającej postępowanie w tej instancji skarżąca dla poparcia niniejszego zarzutu twierdziła co do zasady, że z hierarchii norm wynika, że art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 794/2004 nie znajduje zastosowania do zgłoszonego środka, podniosła ona również argument, zgodnie z którym zgłoszony środek nie mógł zniekształcać warunków konkurencji.
- 56 Z powyższego wynika, że wszystkie argumenty podniesione przez skarżącą w ramach niniejszego zarzutu należy uznać za dopuszczalne.
- 57 Jeśli chodzi o zasadność zarzutu, należy od razu oddalić twierdzenie jakoby rozporządzenie nr 1177/2002 skutkowało pozbawieniem Komisji kompetencji w zakresie badania zgodności zgłoszonego środka ze wspólnym rynkiem.
- 58 Po pierwsze, kompetencja Komisji w tym zakresie wynika z traktatu WE i nie może zostać naruszona w drodze rozporządzenia.

- ⁵⁹ Po drugie, jak stwierdzono przy okazji badania zarzutu pierwszego, rozporządzenie nr 1177/2002 nie znajduje zastosowania do zgłoszonego środka.
- ⁶⁰ Po trzecie, nawet gdyby rozporządzenie nr 1177/2002 znajdowało zastosowanie do zgłoszonego środka, należy podkreślić, że podstawą rozporządzenia nr 1177/2002 jest art. 87 ust. 3 lit. e) WE. W konsekwencji pomoc stanowi jedynie kategorię pomocy, która „może zostać uznana za zgodna ze wspólnym rynkiem”. Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1177/2002 jest skądinąd wiernym powtórzeniem treści tego postanowienia.
- ⁶¹ Chociaż pomoc tego rodzaju może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, nie oznacza to jednak, że taka musi być koniecznie ta pomoc. (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 15 października 1996 r. w sprawie C-311/94, IJssel-Vliet, Rec. s. I-5023, pkt 26–28).
- ⁶² Do Komisji należy bowiem zbadanie na podstawie art. 88 ust. 3 WE, czy pomoc ta spełnia wszystkie przesłanki zgodności ze wspólnym rynkiem. Przypomina o tym treść art. 3 rozporządzenia nr 1177/2002, który przewiduje wyraźnie, że art. 88 WE i rozporządzenie nr 659/1999 znajdują zastosowanie do omawianej pomocy.
- ⁶³ Z ogółu uwag skarżącej w temacie kompetencji Komisji wynika, że wbrew temu co skarżąca twierdzi, Komisja miała kompetencje w niniejszej sprawie do dokonania oceny zgodności zgłoszonego środka ze wspólnym rynkiem oraz że żaden przepis nie stał na przeszkodzie, by posłużyła się rozporządzeniem nr 794/2004 r.
- ⁶⁴ Odnosząc się do faktu, że skarżąca podaje w wątpliwość kwalifikację zgłoszonego środka jako nowej pomocy, należy przypomnieć, że zakres pojęcia zmiany istniejącej pomocy określa się względem podstawy prawnej systemu pomocy istniejącej (wyrok

Trybunału z dnia 27 marca 1984 r. w sprawie 169/82, Komisji przeciwko Włochom, Rec. s. 1603, pkt 9, 10; wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2002 r. w sprawie T-35/99 Keller i Keller Meccanica przeciwko Komisji, Rec. s. II-261, pkt 61, 62).

- ⁶⁵ W niniejszej sprawie ustawa nr 350/2003, zgodnie z którą pierwotny budżet systemu pomocy wynosił 10 mln EUR, wchodziła w skład materiału dowodowego, który Republika Włoska poddała ocenie Komisji w ramach procedury zakończonej wydaniem decyzji w sprawie zatwierdzenia pomocy z 2004 r. Wynika stąd, że przyjęcie ustawy nr 224/2007, przewidującej subwencję w wysokości dodatkowych 10 mln EUR na rzecz systemu pomocy z 2004 r., było rzeczywistą przyczyną kwalifikacji zgłoszonego środka jako nowej pomocy w rozumieniu orzecznictwa.
- ⁶⁶ Tytułem uzupełnienia należy przypomnieć, że założenie, na którym skarżąca opiera niniejszy zarzut, mianowicie twierdzenie, iż w momencie przyznania pomocy nie mogło dojść do zniekształcenia konkurencji, ponieważ oddziaływanie na konkurencję miało miejsce już w momencie zawierania umów w 2005 r. (zob. pkt 50 powyżej), jest błędne, jak to zostało wskazane w pkt 36–38 powyżej.
- ⁶⁷ Wreszcie argument skarżącej, zgodnie z którym zgłoszony środek nie mógł być traktowany jako nowa pomoc, ponieważ stanowił on bezpośrednią konsekwencję rozporządzenia nr 502/2004, które przedłużyło obowiązywanie rozporządzenia nr 1177/2002 oraz spowodowało potrzebę ponownego zasilenia w środki budżetu systemu pomocy z 2004 r., nie ma znaczenia dla sprawy. Chociaż rozporządzenie nr 502/2002 przedłużyło obowiązywanie rozporządzenia nr 1177/2002, nie wprowadziło ono jednak żadnych wyjątków od obowiązku informowania Komisji o zmianach pomocy przewidzianego w art. 88 ust. 3 WE i w art. 3 rozporządzenia nr 1177/2002.
- ⁶⁸ Z ogółu powyższych rozważań wynika, że należy oddalić jako bezzasadny również zarzut drugi.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego braku znaczenia dla sprawy zaleceń DSB z dnia 20 czerwca 2005 r.

Argumenty stron

- ⁶⁹ Skarżąca twierdzi co do zasady, że zaskarżona decyzja jest wadliwa, ponieważ utrzymywała błędnie, że zalecenia DBS z dnia 20 czerwca 2005 r. uniemożliwiały zatwierdzenie zgłoszonego środka. Stanowisko przyjęte przez Komisję w zaskarżonej decyzji prowadziło de facto do retroaktywnego stosowania zaleceń DBS z dnia 20 czerwca 2005 r. do umów zawartych przed dniem 31 marca 2005 r., w odniesieniu do których umawiające się strony miałyby uzasadnione oczekiwania, że wejdą one w zakres zastosowania rozporządzenia nr 1177/2002. Tymczasem zalecenia DBS z dnia 20 czerwca 2005 r. nie odgrywały żadnej roli w badaniu zgłoszonego środka przed Komisję.
- ⁷⁰ Komisja wnosi o oddalenie zarzutu.

Ocena Sądu

- ⁷¹ Należy stwierdzić, że z motywu 26 zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja uznała, iż zgłoszony środek był niezgodny ze wspólnym rynkiem z jednej strony, ponieważ rozporządzenie nr 1177/2002 przestało obowiązywać, z drugiej strony natomiast, z uwagi na fakt, że nie istniała inna podstawa prawna, na której mogła opierać się decyzja o zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem.
- ⁷² W motywie 37 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, w odpowiedzi na argument Republiki Włoskiej przedstawiony w pkt 35 zaskarżonej decyzji, że Wspólnota poinformowała WTO w dniu 20 lipca 2005 r. o fakcie, iż rozporządzenie nr 1177/2002

przestało obowiązywać z dniem 31 marca 2005 r. oraz że państwa członkowskie nie mogły przyznawać dłużej pomocy na podstawie tego rozporządzenia. Komisja uznała w tym względzie, że pismo w tej sprawie stanowiło zobowiązanie Wspólnoty wobec WTO do niestosowania rozporządzenia nr 1177/2002.

⁷³ Tak więc łączna interpretacja motywów 26 i 37 zaskarżonej decyzji wskazuje, że w decyzji tej Komisja uznała, że ewentualne zatwierdzenie zgłoszonego środka byłoby zarówno niezgodne ze wspólnym rynkiem, jak również sprzeczne ze zobowiązaniami Wspólnoty względem WTO, przy czym wniosek dotyczący niezgodności zgłoszonego środka ze wspólnym rynkiem wynikał z oceny odrębnej, niezależnej i wcześniejszej w stosunku do oceny dotyczącej odpowiedzialności Wspólnoty względem WTO.

⁷⁴ Wynika stąd, że zarzut trzeci skargi nie może zostać uwzględniony.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego niewystarczającego uzasadnienia lub jego braku

Argumenty stron

⁷⁵ W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi po pierwsze, że motyw 25 zaskarżonej decyzji jest obciążony brakiem uzasadnienia, ponieważ „powołuje się w sposób

ogólny na brak podstawy prawnej pozwalającej na dopuszczenie [zgłoszonego środka], odnosząc się jedynie do wygaśnięcia rozporządzenia [nr 1177/2002], co nastąpiło w dniu 31 marca 2005 r.”. Zdaniem skarżącej oprócz wyżej wspomnianego braku uzasadnienia zaskarżona decyzja jest obciążona niedostatecznym uzasadnieniem, jako że nie zawiera analizy związków istniejących pomiędzy rozporządzeniem nr 1177/2002 i rozporządzeniem nr 794/20004 ani pod kątem celów realizowanych przez Radę, ani pod kątem hierarchii norm prawnych.

- ⁷⁶ W replice skarżąca twierdzi, że motywy 19-24 zaskarżonej decyzji są obciążone brakiem uzasadnienia, gdyż nie wyjaśniają ani związków pomiędzy zgłoszonym środkiem a rozporządzeniem nr 1177/2002, ani związku pomiędzy przyznaniem pomocy i jego wpływu na konkurencję w 2005 r.
- ⁷⁷ Skarżąca podnosi jednocześnie, że nieuzasadnione są twierdzenia Komisji, zgodnie z którymi po pierwsze, rozporządzenie nr 1177/2002 nie stanowiło ważnej podstawy prawnej dla analizy zgłoszonego środka, po drugie, rząd włoski nie poinformował Komisji o omawianym środku, w momencie gdy rozporządzenie wciąż obowiązywało, po trzecie, zatwierdzenie zgłoszonego środka stanowiło naruszenie międzynarodowych zobowiązań Wspólnoty.
- ⁷⁸ Komisja twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest wystarczające i odpowiednie, aby przedstawiać w sposób jasny rozumowanie instytucji w trakcie oceny zgłoszonego środka. Poza tym ocenia ona, że argumenty podniesione w replice przez skarżącą są niedopuszczalne, gdyż dotyczą wniosku Komisji, zgodnie z którym zgłoszony środek stanowi nową pomoc. Skarżąca natomiast nie powołała się na ten aspekt zaskarżonej decyzji w skardze.

Ocena Sądu

- 79 Na wstępie należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję, ponieważ skarżąca w skardze wyraźnie podała w wątpliwość kwalifikację zgłoszonego środka jako nowej pomocy. Należy zatem uznać, że wszystkie argumenty podniesione przez skarżącą w ramach tego zarzutu za dopuszczalne.
- 80 Jeśli chodzi o zarzut podniesiony wobec motywu 25 zaskarżonej decyzji, należy oddalić go jako bezzasadny. Rozumowanie Komisji w odniesieniu do ram prawnych zastosowanych do zgłoszonego środka, jak również jego niezgodność ze wspólnym rynkiem wynika w sposób dostatecznie jasny z motywów 11 i 25³⁵ zaskarżonej decyzji.
- 81 Poza tym należy oddalić jako pozbawione wszelkiej zasadności argumenty, jakoby zaskarżona decyzja nie odnosiła się do kwestii związków pomiędzy rozporządzeniem nr 1177/2002 – z jednej strony, a zgłoszonym środkiem i rozporządzeniem nr 794/2004³⁶ z drugiej strony. Jak stwierdzono wyżej, Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, że rozporządzenie nr 1177/2002 przestało obowiązywać i nie miało znaczenia w kontekście oceny zgłoszonego środka. W świetle orzecznictwa przytoczonego wyżej w pkt 28, nie sposób uwzględnić wyjaśnień Komisji dotyczących sposobu, w jaki postrzegała połączenie pomiędzy rozporządzeniem, które uznała za nieznaną, mające zastosowania w tej sprawie, a przepisami, które zamierzała do niej zastosować.
- 82 Odnosząc się do zarzutu niedostatecznego uzasadnienia związku pomiędzy przyznaniem pomocy i jej oddziaływaniem na konkurencję w 2005 r., należy stwierdzić, że w ramach tego zarzutu skarżąca podaje w wątpliwość de facto jedynie dokonaną przez Komisję kwalifikację zaskarżonego środka jako nowej pomocy. Jak wskazano zatem w pkt 63³⁶ powyżej zarzut ten nie może zostać uwzględniony.
- 83 Wreszcie jeśli chodzi o trzy zarzuty przedstawione w pkt 77 powyżej, należy stwierdzić, że zważywszy treść motywów 26 i 34 zaskarżonej decyzji, dwa pierwsze z nich są oczywiście bezzasadne, a trzeci – bezskuteczny.

- 84 W motywach 26 i 34 zaskarżonej decyzji Komisja wyjaśnia, że rozporządzenie nr 1177/2002 już nie obowiązywało w momencie wydania zaskarżonej decyzji oraz że orzecznictwo przywołane przez rząd włoski w pkt 33 zaskarżonej decyzji nie miało zastosowania w kontekście rozstrzygnięcia kwestii istnienia uzasadnionych oczekiwań władz włoskich.
- 85 Jeśli chodzi o ostatni z zarzutów należy przypomnieć, że art. 1 zaskarżonej decyzji precyzuje, iż zgłoszony środek nie podlega wykonaniu, gdyż jest niezgodny ze wspólnym rynkiem. Jak wynika z motywu 26 zaskarżonej decyzji, dochodząc do wniosku, że zgłoszony środek jest niezgodny ze wspólnym rynkiem, Komisja nie oparła się w żadnym stopniu na zobowiązaniach międzynarodowych Wspólnoty. Wynika stąd, że ewentualny brak uzasadnienia jeśli chodzi o sprzeczność pomiędzy międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty i zgłoszonym środkiem nie miał żadnego wpływu na rozstrzygnięcie zaskarżonej decyzji oraz że zarzut ten winien zostać w konsekwencji uznany za bezskuteczny.
- 86 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zarzut czwarty w całości.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia zasady dobrej administracji, kontryktoryjności i prawa do obrony

Argumenty stron

- 87 Skarżąca podnosi, że nie uwzględniając uwag przedstawionych przez nią w trakcie postępowania administracyjnego (zob. pkt 11 powyżej), Komisja naruszyła zasady dobrej administracji, kontryktoryjności oraz prawa do obrony.

88 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu.

Ocena Sądu

89 Sąd uznał, że Komisja spełniła swe obowiązki proceduralne wobec skarżącej, publikując w czerwcu 2008 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzję o wszczęciu postępowania na podstawie art. 88 ust. 2 WE i wzywając zainteresowane strony do przedstawienia uwag w przedmiocie zgłoszonego środka w terminie miesiąca (zob. podobnie ww. w pkt 35 wyrok w sprawie Falck i Acciaierie di Bolzano przeciwko Komisji, pkt 80-84). Z tego względu oraz biorąc pod uwagę jej pierwszy obowiązek, tj. wydanie w rozsądnym terminie decyzji adresowanej do Republiki Włoskiej, nie sposób zarzucać Komisji, iż nie uwzględniła uwag złożonych przez skarżącą więcej niż trzy miesiące po upływie tego terminu.

90 W świetle całości powyższych rozważań należy uznać również zarzut piąty za bezzasadny.

91 W związku z powyższym skarga podlega oddaleniu w całości.

W przedmiocie kosztów

92 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami, zgodnie z żądaniem Komisji.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Cantiere navale De Poli SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Martins Ribeiro

Papasavvas

Wahl

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 3 lutego 2011 r.

Podpisy